

under tiden, af partiella förändringar inom samma lagafdelning, der dylika förändringar äro af verkligt behof påkallade: så får jag på dessa grunder anföra min reservation mot Utskottets afstyrkande af hvarje åtgärd från Riksdagens sida med anledning af de båda afgifna motionerna.»

Till dessa då af mig för reservation anförda skäl har jag nu och med hänsyn till den grund för afstyrkande af denna riksdag afgifven motion i ämnet, Utskottet i sitt nu afgifna betänkande företrädesvis framskjutit, endast att tillägga, att, för så vidt någon utvidgning i hvad i motion yrkats af detta utgör en verklig konsekvens, tillstyrkande af det sistnämnda berättigar till den förstnämnda, alldenstund följd ej är annat än ett moment eller en sida af grunden, samt att, för så vidt åter *hvarje* ändring i befintligt förhållande eller proportion mellan stadganden i gällande lag skulle anses olämplig, dermed ock hvarje partiel eller successiv förändring af lagen i det hela blefve omöjlig»;

af Herr *Torpadie* mot Utskottets motivering.

N:o 14.

Ank. till Riksd. Kansli den 4 Mars 1878, kl. 5 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om förändrad lydelse af 17 kap. 4 § Rättegångsbalken.

17 kap. 4 § Rättegångsbalken lyder för närvarande sålunda:

»Är något vittne fjerran, eller kan det för annan laga orsak ej komma till den domstol, der det nämndt och godkänt är; då skall det i begge parternas, eller deras ombudsmäns, närvaro, höras inför närmaste rätt, der det vistas, i staden eller å landet, allt som det snarast ske kan. Är vittne sjukt; varde då hemma afhördt.»

Under anförande, att detta stadgande, ehuru till sin ordalydelse icke inskränkt till tvistemål, dock i tillämpningen så uppfattades, samt att den praxis, som sålunda uteslöte dess användning vid brottmål, vore hinderlig för lagskipningens skyndsamma gång samt besvärlig och kostsam för vittne och parter, har Herr *Ludv. Torpadie* i en inom Andra

Kammaren afgifven och till handläggning af Lag-Utskottet hänvisad motion, N:o 67, föreslagit, det Riksdagen ville för sin del besluta, att 17 kap. 4 § Rättegångsbalken måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Är något vittne fjerran, eller kan det för annan laga orsak ej komma till den domstol, der det nämndt och godkändt är; då skall i tvistemål och de brottmål, der genom laga ombudsman svaras må, vittnet, i begge parternes eller deras ombudsmäns närvaro, höras inför närmaste rätt, der det vistas, i staden eller å landet, allt som det snarast ske kan. Är vittne sjukt; varde då hemma afhördt.»

Utskottet, som hvarken af det sålunda till ändring förordade eller något annat allmänna lagens stadgande finner hinder möta att äfven uti mindre brottmål, der det pröfvas lämpligt, låta vittnesförhör hållas vid annan domstol, än den, der målet är anhängigt, har sig bekant, att någon gång så väl underrätterna dertill lemna tillstånd, som ock hofrätterna uti sådana der anhängiga mål förordna om vittnesförhör vid underrätt. En dylik åtgärd synes dock endast undantagsvis böra vidtagas. Parterna hafva i allmänhet svårt att vid den ofta aflägsna domstolen personligen tillstädeskomma och bevaka sin rätt eller i sådant hänseende ställa lämpliga ombud, och den domstol, som icke förut haft tillfälle att följa målets gång, torde i allmänhet icke kunna med erforderlig sakkännedom anställa det begärda vittnesförhöret, vid hvilket ej heller motförhör med parter och öfrige vittnen kan, der det anses nödigt, anställas. Då i följd häraf någon vidare föreskrift i detta ämne hvarken synes behöflig eller lämplig, hemställer Utskottet,

att den föreliggande motionen icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 4 Mars 1878.

På Utskottets vägnar:

H. G. v. GEGERFELT.

Reservationer:

af Herr *Lindgren* mot Utskottets motivering;
af Herr *Torpadie*.
